Д. Дебеляновъ

Да се завърнешъ въ бащината къща,
Когато вечерьта смирено гасне
И тихи пазви, нощьта разгръща
Да приласкае скръбни и нещастни

Катъ бреме хвърлилъ черната умора
Що безутешни дни ти завещаха
Ти съ плахи стъпки да събудишъ въ двора
Предъ гостенинъ очакванъ радость плаха

Да те пресрещне старата на прага
И, сложилъ чело на безсилно рамо
Да чезнешъ въ нейната усмивка блага
И дълго да повтаряшъ: мамо, мамо...
Смирено влъзешъ въ стаята позната
Последна твоя пристанъ и заслона
Да шепнешъ тихи думи въ тишината
Втренчилъ погледъ въ старата икона
Азъ дойдохъ да дочакамъ миренъ залезъ
Че мойто слънце своя пътъ измина...

. . . . - . . . . - . . . . -

О, скрити вопли на печални страници
Напразно спомнятъ майка и родина

На Петковия приятель
Инагъ когото непознавахъ лично

18 май 924.
София